

Alsjeblieft, een
sinterklaasverhaal
van Marcel Heunks

Kijk voor meer sinterklaasverhalen op sinterklaasverhalen.nl

*Pieten mogen
Nederland niet in*

“Hé, kijk uit,” riep bloemenpiet. “Mijn bloemen.”

“Kijk zelf uit,” riep tuinpiet. Hij hield dreigend zijn schepje omhoog.

Ze keken elkaar geërgerd aan. Voordat ze ruzie konden maken, werden ze allebei op hun schouder getikt. Ze keken tegelijk om.

“Eh, hallo Sinterklaas,” riepen ze in koor.

“Hallo pietjes van me.” Sinterklaas keek ze glimlachend aan.

“Toch geen ruzie aan het maken, hoop ik.”

“Eh, nee, nou ja, een beetje misschien, maar zij botste tegen me aan,” zei Bloemenpiet.

“Jij ook tegen mij hoor,” riep Tuinpiet.

“Ho, ho, laten we niet opnieuw beginnen. Weten jullie al of je met de boot of de trein gaat?”

“Trein,” riepen ze weer in koor.

‘Nou, dan hoop ik niet dat jullie in dezelfde coupé zitten.’ Sinterklaas lachte om zijn eigen grapje. “Nou, dag hoor.” En hij liep weer verder.

“Ik vind het toch een beetje gek, hoor,” zei Tuinpiet. “Ik bedoel, natuurlijk hebben we meer pieten nodig omdat er steeds meer kinderen in Nederland komen. Maar ja, dan neem je toch een grotere stoomboot?”

“Mijn idee,” antwoordde Bloemenpiet. “Sinterklaas wilde dat wel, hoorde ik, maar hij geeft zijn geld liever uit aan cadeautjes voor de kinderen.”

“Ja, en daarom mogen wij niet mee op de boot,” mopperde Tuinpiet nog even verder.

“We hebben toch eerlijk geloot?” zei Bloemenpiet voorzichtig.

“Ja, klopt, maar als je het laatste lootje moet pakken, omdat je toevallig achteraan staat, heb je weinig meer te kiezen. Anders had ik zeker weten een goeie gepakt.”

“Ach joh, we maken er wel wat gezelligs van.”

“Met jou zeker.”

Voordat Bloemenpiet adem kon halen, werden ze opnieuw op hun schouder getikt. Dit keer door Hoofdpiet.

“Kom,” zei hij. De trein vertrekt over niet al te lange tijd. “Jij.” Hij keek naar Bloemenpiet. “Neem de bloemen mee die je wil voor in het Pietenhuis. En jij.” Hij draaide zijn hoofd naar Tuinpiet. “Jij neemt alle tuinspullen mee die je nodig hebt om het gazon en de struiken netjes te houden rondom het pietenhuis.”

“En jij dan?” vroeg tuinpiet. “Ga jij eigenlijk ook met de trein?”

Hoofdpiet rolde met zijn ogen. “Nee, natuurlijk niet,” zei hij gewichtig. “Ik moet Sinterklaas zijn hele reis op de stoomboot terzijde staan. Mocht er iets misgaan...”

De twee pieten proestten het uit.

“Ja, met jou gaat er nóóit wat mis,” lachte Bloemenpiet.

“Nee, met jou loopt altijd álles gesmeerd. Behalve de boot zelf,” lachte de tuinpiet.

“Ophouden nu,” zei Hoofdpiet streng. “Huispiet gaat met jullie mee, daarmee uit. En nu opschieten allebei.”

“Ja, ja,” antwoordden ze weer in koor. Ze gingen hun spullen bij elkaar zoeken en op weg naar de trein die ze door de nacht naar Nederland zou brengen.

Het werd een lange reis. De trein ging voor de stoomboot uit, zodat alle pieten het Grote Pietenhuis alvast spik en span konden maken. Dan zou alles netjes zijn als de stoomboot met cadeautjes en natuurlijk Sinterklaas aankwamen en dan konden alle cadeautjes worden opgeborgen tot de eerste nacht dat de pieten de daken opgingen.

Het begon al licht te worden toen de trein langzamer ging rijden en uiteindelijk schokkend tot stilstand kwam. De pieten werden er wakker van en rekten zich uit.

“Zijn we er al?” vroeg een van hen.

“Dat is sneller dan ik dacht,” zei een andere piet.

“Nee, dat is het niet,” zei Huispiet. “We staan bij de grens van Nederland.”

“Zouden we moeten tanken?” vroeg weer een van de pieten.

“Nee joh,” antwoordde Huispiet. “Een trein rijdt elektrisch. Zie je die kabels boven de rails? Die zorgen ervoor dat we

kunnen rijden. Maar waarom we nu niet verder kunnen, weet ik even niet.”

Er werd op een van de wagondeuren geklopt. Huispiet drukte op een knop en met een sissend geluid gingen de wagondeuren langzaam open. Buiten stonden twee mannen in een uniform.

“Wie zijn jullie?” vroeg een van de twee een beetje streng.

“Eh, wij zijn Pieten. Je weet wel, van Sinterklaas. Wij ko...”

“Niets mee te maken. Wat komen jullie doen in Nederland?” mengde de ander zich in het gesprek.

“Nou, wij komen cad...”

“Ja, ja, dat kennen we. Eerst hier komen en dan nooit meer weggaan zeker.”

“Nou, nee.” Huispiet werd nu een beetje boos. “We zijn hier altijd tot en met vijf december en dan gaan we weer.”

“Op een vakantie dus,” zei een van de mannen.

“Eh, nee, dat niet. We moeten best hard werken enne...”

“Aha,” riep de ander. “Mogen jullie hier wel werken?”

“Zeg, luister eens.” Huispiet werd nu echt boos. “We komen hier al lang voordat jullie opa en oma geboren waren, dus laat ons gewoon gaan, als je niet wil dat alle kinderen in Nederland teleurgesteld worden.”

De twee mannen lieten zich duidelijk niet uit het veld slaan.

“Jullie daar.” Een van de mannen wees op Bloemenpiet en Tuinpiet. “Wat komen jullie hier doen?”

Ze legden uit wat hun werkzaamheden zouden zijn en de andere man begon te lachen. “Nederland heeft meer dan genoeg bloemisten en tuindingesen, dus jullie zijn helemaal niet nodig hier.”

“Jullie kunnen met de eerstvolgende trein terug,” riep de andere man.

“Nee, nee, ze horen bij ons,” zei Huispiet.

“Bent u met een van deze getrouwd dan?” vroeg een van de mannen.

“Eh, nee.”

“Zijn het je kinderen?” vroeg de ander.

“Nee, ook niet.”

“Opa en oma?”

“Nee.”

“Tante, oom, neef, nicht, buurman, buurvrouw?”

“Nee, allemaal niet, maar...”

“Nou, dan zie ik geen enkele reden om hier te blijven,” zei een van de mannen. “Bovendien zijn hier al bijna geen huizen, en als ik jullie zo zie met zijn allen, gaan we jullie nooit kwijt kunnen.”

Ja, maar, we hebben het Grote Pietenhui...”

“Volgens mij zijn we duidelijk,” brieste een van de grenswachten.

“Ik ben bang dat er niets anders op zit,” zei Huispiet met tranen in zijn ogen tegen Bloemenpiet en Tuinpiet.

Terwijl de ene grenswachter bleef staan en de pieten nors aan bleef kijken, snelde de ander naar de machinist. Een paar minuten later ging de trein langzaam achteruit. De pieten riepen boos door elkaar heen dat dit belachelijk was en echt niet kon. Huispiet hief zijn arm en uiteindelijk was iedereen stil.

“Beste Pieten. Dit is ons nog nooit overkomen en met Sinterklaas erbij was dit ook niet gebeurd.”

“Hoe kan die suffe grensmeneer nou zomaar zeggen dat we Nederland niet in mogen,” riep een piet.

“Ja, we zijn hier toch maar een paar weken? We hebben het Grote Pietenhuis, maar ze wilden gewoon niet luisteren. We gaan heus niet het huis van een ander afpakken,” riep een andere piet.

“Nee,” antwoordde weer een ander. “We brengen cadeautjes en gaan dan als de wiedeweerga weer weg.”

Weer stak Huispiet zijn arm in de lucht. “Kom, niet bij de pakjes neerzitten. We zijn pieten, weten jullie nog? We verzinnen altijd wel een oplossing. Ook zonder Sinterklaas in de buurt.”

De stemming begon een beetje om te slaan. In plaats van te mopperen, kwam iedereen met ideeën. Ondertussen kwam de trein schokkend tot stilstand.

“We gaan zwemmen. Zover is het niet meer,” riep een piet.

“En het is nog best wel mooi weer.”

“Hoe kan dat nou met al onze spullen,” antwoordden tuinpiet en bloemenpiet.

“Nee, we graven een tunnel. Dat hebben ze vast niet door,” riep een andere piet.

“We gaan gewoon vliegen,” riep er weer eentje.

“Dat kan toch helemaal niet,” antwoordde een ander.

De machinist kwam net aanlopen en hoorde precies het voorstel over vliegen. “Nou,” zei hij, “ik weet misschien wel iets. Het is vlakbij. Lopen jullie maar mee. Ondertussen moet ik even een paar appjes sturen.” De machinist liep even voor iedereen uit en mompelde: “Oké, nu nog eentje naar de stoomboot en dan heb ik alles gehad.”

Na een kwartiertje lopen stonden de Huispiet en alle andere Pieten met de zakken met cadeautjes, op een groot veld. Het leken wel drie voetbalvelden bij elkaar, maar dan zonder lijnen en doelen. Er stond wel iets anders op dat veld.

“Woooow,” riep iedereen. “Wat cool. Gaan we daarmee naar Nederland?”

De machinist knikte. “Ja,” zei hij, “Ik kreeg een appje terug dat het geen probleem was.”

Voor hen zagen de Pieten een heleboel luchtballonnen in de mooiste kleuren. Er waren gele, groene, blauwe, roze en paarse luchtballonnen. Bij elke luchtballon stond iemand die die de ballon kon besturen. Met een handel lieten ze steeds een vuurtje ontsnappen om de ballon goed op te blazen.

Nadat alle Pieten in een mand zaten, begonnen ze langzaam op te stijgen. Voordat ze het wisten zaten ze flink hoog, maar ze konden mooi zien hoe ze Nederland in vlogen. Ze konden daardoor ook zien dat de twee grenswachten die bij de trein waren om deze terug te sturen zagen dat alle Pieten in een luchtballon over Nederland vlogen. Ze stonden druk te gebaren en te wijzen. Opeens stapten ze in hun auto en reden precies te route die de Pieten vlogen. De Huispiet had dat ook gezien.

“Kunnen we niet ergens anders heen vliegen,” vroeg hij benauwd aan de ballonvaarder.

“Nee,” zei deze, “de wind zal ons brengen. Er is weinig aan te doen. We gaan wel mooi richting het Grote Pietenhuis. Kijk, daar in de verte kun je het al zien liggen.”

Hoofdpiet keek in de richting waarin de ballonvaarder wees. “Tja,” mompelde hij, “ik ben bang dat we op deze manier toch nog een probleem krijgen.”

Ze begonnen langzaam te dalen. Een paar minuten later stonden ze op het grote veld voor het Pietenhuis en konden alle Pieten uit de manden springen. Ze waren nog bezig om alle zakken met cadeautjes uit de manden te halen, toen er een auto aan kwam rijden. Deze stopte bij de Hoofdpiet en precies die twee mannen van de trein stapten uit. Hoofdpiet slikte zodra hij zag dat de mannen boos aan kwamen lopen.

“En jullie denken op deze manier illegaal ons land binnen te kunnen komen?” zei een van de mannen.

“Wat is illegaal?” vroeg Bloemenpiet fluisterend een Tuinpiet. “Dat je ergens eigenlijk niet mag zijn,” antwoordde deze zachtjes.

“Maar we komen hier elk jaar.”

“Ik weet het ook niet hoor.”

“Eeeh,” zei Huispiet, “ik heb u toch al verteld waarom we hier...”

“Niets mee te maken,” riep de andere man. “Jullie zijn hier gekomen, terwijl dat niet mocht. Ik ga dit melden bij mijn collega’s en dan worden jullie vandaag nog teruggebracht naar waar jullie vandaan kwamen.”

“Voorlopig wordt er helemaal niemand teruggebracht,” zei een bekende stem streng.

Iedereen tegelijk om. Daar stond Sinterklaas.

“Eh,” stamelde Huispiet. “U hoort toch nog op de boot te zijn? De intocht is pas komende zaterdag.”

“Hmmm,” bromde Sinterklaas. “Daar had ik nog gezeten als ik niet een appje jullie machinist had gekregen. Ik ben opgehaald met een helikopter, omdat jullie helemaal in paniek zijn. Klopt dat?”

“Nou... in paniek,” zei Huispiet voorzichtig. Hij voelde zich een stuk beter nu Sinterklaas er was.

“Wat is er nou allemaal aan de hand hier?” vroeg een van de mannen.

“Als u zelf even belt met de burgemeester, dan wordt u een hoop duidelijk,” antwoordde Sinterklaas.

Dat liet de man zich geen twee keer zeggen en een paar minuten later kwam hij terug. “Het is in orde,” zei de man. Hij wenkte de andere man, ze stapten in de auto en reden weg.

“Huh,” zei de Huispiet. “Zo makkelijk?”

“Ja,” bromde Sinterklaas. “Zo makkelijk. Als jij namelijk hetzelfde had gedaan, even bellen naar de burgemeester, dan was alles in een mum van tijd opgelost.”

“Ja, Sinterklaas,” zei Huispiet bedremmeld. Hij keek naar beneden en kreeg het een beetje warm.

“Maar,” zei de Sint erachteraan, “als jullie er allemaal voor zorgen dat het Grote Pietenhuis zaterdag helemaal in orde is, dan ben ik de gelukkigste Sinterklaas van de wereld.”

Dat lieten de Pieten zich geen twee keer zeggen. Terwijl zij aan de slag gingen, vloog Sinterklaas met de helikopter terug naar de stoomboot. Want aankomen met de stoomboot zonder Sinterklaas, dat kan natuurlijk niet.

Naast schrijver van dit sinterklaasverhaal, ben ik de schrijver van de Justin-reeks:
www.marcelheunks.nl/justin, en schrijf ik voor **www.verhalenvoorkerst.nl**.